

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

JUDIC.

Jova, aixerida, graciosa,
 discreta, bella,
 fent obras que no pot ferlas
 ningú com ella,
 brilla en l' ample cel del art
 com una estrella.

CRÓNICA.

Ha passat Carnestoltas ab lo seu formigueig de disfressas xavacanas. ¡Qué lluny estém dels temps aquells en que 'l Carnaval de Barcelona era 'l més animat d' Espanya y un dels més típics y característichs d' Europa!

Encare 'm sembla veure al general Dulce—aquella autoritat tan coneixedora del caràcter catalá, que deya que la millor manera de governarnos era no governarnos gens—encare 'm sembla que 'l veig, apareixent tot just en lo balcó-tribuna de la Capitanía general, y obligat á ficarse á dintre cargolantse de riure, al veure en la Plasseta de la Mercé una comparsa de joves, en sa majoria artistes, disfressats tots ells de bailarinas, y dedicantse al art de Terpsicore, ab una gravetat y un aplom capassos no de fer perdre la serietat no sols de un capitá general, sinó fins de un mort.

Y alló no era res.

La Rambla s' omplia de máscaras y comparsas, que derramavan á son pás lo bon humor. De alusions, referencias y entre-tochs, n' hi havia per tots los gustos. De ideas xocants no 'n trobaria més la imaginació fecunda del millor director d' escena. ¡Y tot tan graciós, tan expontáneo! Lo Carnestoltas era una revista crítica del any. Allá sortia la sátira de tots los fets polítichs y locals, saludada á son pás per las riatlladas ruidosas de la multitut.

Aquell desbordament d' alegria durá poch temps. Lo Carnestoltas aná degenerant, y avuy s' ha tornat poch menós que fastigós y s' ha fet poch menos que insuportable.

Ignoro si 'ns hem tornat més serios ó més tontos; pero 'l fet es que no 'ns divertim com alas horas.

S' observa una tendencia marcada á exagerar

tot lo xocarrer y de mal gust. Al passar pèl carrer un se frega ab máscaras que mereixerian ser apartadas ab l' escombra dels encarregats de la llimpiesa. ¡Quina poca latxa y quín mal gust!

La famosa Rua cada cop més desanimada.

L' única cosa que aquest any cridava l' atenció era un carromato parodia de las carnicerías modelos. Simulava una gran gabia guardada per dos municipals en caricatura y poblada de *garçons* que tallavan la carn y de *madamas* que la compravan. Per son aspecte y per un carró que precedia al carromato, tirat per quatre bous de gran tamanyo, més que una sátira semblava alló un anunci de aquells establiments.

Pero las máscaras del carromato disparavan una especie de prospectes, péssimament escrits y sense mica de gracia, en que 's traslluhia més que l' intenció de denigrar, l' enveja dels de l' ofici.

Si l' enveja 's tornés carn bona, ara es quan Barcelona s' engreixaria.

Una particularitat del Carnestoltas actual.

Entre las máscaras, avants s' hi veyan no pochi pagesos que recorrian carrers, plassas y cafés fent lo que vulgarment se 'n diu lo pagés: fingint assombro y admiració per tot y dihent espatotxadas de las que fan riure.

Avuy los pagesos casi han desaparecut.

En cambi hi ha una verdadera invasió de gitans andalusos, de ratas madrilenyos y altres tipos flamencs, que si no fan efecte, no es pas per culpa dels que usan aquests disfrassos.... es per que la sal andalusa no es com la de Cardona, qu' es sempre seca. La sal andalusa trasladada á Barcelona s' humiteja.

Y no 's creguin que 'l caràcter catalá, algun temps tan refractari á totas las exageracions, no propendeixi, sense donarse'n compte, al terreno perillós de las andalusadas.

No 'm refereixo á l' afició als toros cada día creixent, ni 'm refereixo tampoch al desarrollo que han adquirit aquí de un quan temps ensá 'l cant y 'l ball flamencs.

Aixó son modas que duren més ó menos; pero que á la fi passen y desapareixen.

Hi ha defectes que arrelan en las costums y s' infiltran en lo temperament, y aquests son los que costan de corretgir.

Un dels tals es la vanagloria patriótica, lo que 'ls francesos ne diuen *chauvinisme*.

S' ha format una escola catalanista que no viu més que de donarse incens á sí mateixa. Los adherits á aquesta escola imitan als capellans quan diuen l' ofici: lo diaca incensa al celebrant y al subdiaca; lo subdiaca, al diaca; y tots plegats incensen l' altar.

L' altar es Catalunya; pero no una Catalunya rígida, sólida, senzilla, més pagada del fondo que de la forma de las cosas: sinó una Catalunya al istil barroch, carregada de postissos y requincallas, ab columnas salomónicas entreteixidas de pám-pols y rahims daurats y cuberta d' àngels de gal-tas de pá de ral.

Aquest es l' altar del patriotisme provincial.

Arriba la ocasió de fer valer lo de Catalunya, y com si no tinguésem vehins, nos alabém nosaltres mateixos.

S' aixeca 'l monument á Colón, y resulta que aquella columna esprimatxada, en forma d' es-

pelma, será la més alta d' Europa. La columna Vendôme, de París, al costat de la nostra, semblará una bitlla.

Lo teatro del Liceo, será si 's vol un teatro destinat á fer suar sanch y aygua á totas las empresas; pero ningú negará qu' es lo teatro m' s gran d' Europa. 'L de la Scala de Milán resulta no se quants centímetros més petit que 'l nostre.

L' Exposició universal... molt més gran que l' última de París.

Y aixís tot.

Sense que may nos passi per la barretina fer notar que Barcelona es la ciutat més fangosa quan plou, més plena de pols quan está seré y pitjor empredrada de tot Europa.

Ni després alló del geni catalá.

No hi ha en tota la terra un poble més espavilat que nosaltres. Per industria, per arts, per comers, per càlcul, per iniciativa no hi ha hagut fins ara ningú que pogués passarnos la má per la cara.

Lo que podém y lo que valém va veures lo diumenje de Carnestoltas—día predestinat—al celebrar-se ab un ápat donat als treballadors y presidit per l' indispensable D. Francisco de Paula, ab motiu de haverse cubert l' edifici destinat á *Hôtel internacional*, en lo passeig de las escombras.

Sense que vulga negar lo mérit de tots quants han intervingut en la construcció, desde l' arquitecto, al últim manobra, me sembla que no som nosaltres los que primer que tothom haguém de ponderarlo, assegurant de bonas á primeras qu' en lloch més del món foran capassos de construir un edifici tan gran en 53 días.

¡En lloch més del món!

Ni á Fransa, ni á Bèlgica, ni á Inglaterra, ni als Estats Units.

Los que tal deyam als postres del ápat, entusiasmant al auditori y entussiasmantse á sí mateixos, han recorregut pam á pam tota la bola de la terra y en lloch han trobat que 'ls constructors volguessen la meytat de lo que valen las nostres. Quan ells fan una afirmació per l' istil, es que ho saben de bona tinta.

En vista de aquesta propensió cada día més marcada y poderosa, haurém de esmenar la plana á Dumas pare, y deixar sentat que no es l' Africa lo que comensa en los Pirineus, sinó l' Andalusia.

P. DEL O.

LA QUARESMA.

Tan es que risquin com que rasquin: la quaresma ja ha arribat.

Lo bacallá ha destronat á la badella; las sardinas han derrotat als bíftechs...

Si jo fos pescatera, riuria de satisfacció; si fos carnicer, ploraria, pero com no soch ni carnicer ni pescatera, 'm prenc la cosa ab soberana indiferencia, y 'm limito á dir:

— Ja tenim aquí la quaresma ¡Ben vinguda sia!

Estém, pues, en plena era de penitencia y mortificació.

Las ánimas timoratas y bèn educadas que conservan encara, afortunadament, un resto d' aquelles santas costums d' altres temps, se preparan piadosament á dejunar de nit y de día, ab la dolsa esperansa d' alcansar un bon premi.

— No comprenc—me deya un cap-vert que tot s' ho pren á broma—no comprenc per quín mo-

tiu los dejunis han de considerarse com á mérits pera pujar al cel.

Jo, la veritat, com no estich gayre fort en assumptos celestials, no sabia qué contestarli, pero un altre que 'ns escoltava va tréurem del apuro.

—Pues es lo més senzill del món,—va respóndreli—la explicació d' aquest fenomen sobrenatural es absolutament científica.

—¿Científica? ¿qué t'è que veure la ciencia ab los dejunis?

—¿Qué? Ara ho veurá. ¿Ahont es lo cel, per vosté?

—¡Oh! ¡Vaya una pregunta!

—¡Home! una pregunta molt ignocent... ¿No sab si es per dalt ó per baix?

—¡Ah! Aixó sí; jo sempre hi sentit dir que 'l cel es aquí dalt.

—¿Cap als nuvols, eh?

—O més amunt encare.

—Pues bueno: ab aixó ja n' hi ha prou. Lo cos humá es lo mateix que una bomba.

—¿D' apagar incendis?

—Una bomba de vent, un globo aereostátich, ¿compren?

—Per ara no.

—Ja ho compenrá desseguida. Una persona que menji molt, s' engreixa, aumenta de bulto y 's fa pesada: en cambi un que menji poch, disminuix de mica en mica, va aprimantse y acaba per convertirse en un cos assombrosament lleuger...

—¡Ah, ja! Y vol dir que com més se dejuna, més lleuger se torna un hom, y... y...

—Y puja al cel ab més facilitat y rapidés: lo mateix que las bombas.—

Antiguament—jo estich tip de sentirho contar—las prácticas quaresmals s' observavan ab un rigor tremendo.

Avuy, gracias á la corrupció que ho invadeix tot, fins las cuynas, lo dejuni ha perdut una gran part de la seva importancia, y no faltan personas que tenen la frescura de riurese'n públicament.

—Que dejunin los que vulguin,—diu un—jo no sè perque durant la quaresma haig d' alimentarme menos que 'l demès temps del any.

—Tot aixó son falornias:—anyadeix un altre—á la escala de casa hi ha un capellá, y may l' he vist dejunar.

—¡Per supuesto!—replica un tercer—¡com que avuy ja no més dejunan los que no poden fer bullir l' olla!

En algunas casas los divendres de quaresma son días de penitencia y mortificació; pero en altres venen á convertirse en días consagrats á la bullanga y á las esgarrapadas.

—Miquela—diu un marit á la seva dona—demá 'm farás lo favor de no compareixe á taula ab arrós ni bunyols de bacallá.

—¡Vés, vés, ni siguis heretje! ¿que no sabs que 'ls divendres s' ha de dejunar forsosament?

—¡Forsosament! ¿d' hont ho has tret aixó?

—De tota la vida que ho he vist fer.

—¿Sí? Pues ara ho veurás desfer: las cosas duran tot lo que poden.

—Vaja, no cal que t' escarrassis: lo qu' es aixó no m' ho donarás entenent.

—¿No? Tú proba de fer arrós.—

La dona no recula ni 's deixa convece; l' endemá fa de peix y surt ab la seva... pero surt també ab una cara com un Sant Llatze, á causa dels plats y las cassolas que á l' hora de dinar han volat pèl menjador.

Afortunadamente, las butllas han vingut á arreglar una mica aquest desconcert.

¿Qui será l' avaro que per uns quants rals se privará del gustarro de atropellar las tradicionales lleys de la quaresma?

Un fulano 'n parlava aquest día.

—Lo qu' es jo me 'n puch ben riure de las prescripcions de la quaresma,—deya.

—¿Que no hi creu?

—Al contrari: hi crech més que vosté y més que qualsevol altre; pero ja veurá, tinch butlla.

—¡Oh! Ab aixó no n' hi ha prou. La butlla no més lo dispensa de certas obligacions....

—Una butlla, ja ho sè...

—¿Y donchs?

—Es que jo 'n compro una dotzena per mí sol. En un grupo s' ocupavan d' aquest assumpto de la quaresma, baix lo punt de vista histórich.

—M' agradaría sapiguer qui va inventarla—deya un.

—Jo tinch entés—va respondre un altre—que l' inventor va ser Salomón.

—¡Oh, cal!—replicava un senyor que sab de qué se las heu,—aixó vè dels moros.

—A mí m' havian dit—observava un jove—que l' autor de aquesta abstenció de carn va ser Sant Antoni, á fi de evitar que se li menjessin lo seu tocino.

—Pues no va ser cap d' aquestos—afirmá un altre—jo ho sè de bona tinta.

—Donchs ¿qui va ser?

—Va ser lo papa no sè quants, que havent tingut certas disputas ab los carnieers del seu barri, va resoldre castigarlos inventant la quaresma.

A. MARCH.

A UNA COQUETA.

SONET.

Ets molt jova y per cert de gracia plena:
per 'xó fas gala ab goig de ta hermosura,
y es tant l' abús que 'n fas, que ab ta frescura
á molts galans has fet morir de pena.

No escoltas amoretas de cap mena
ni fas cas dels que 't miran ab ternura
per ser tos pretendents, puig creus segura
que sempre has de tenirne una dotzena.

Mes observa també, nena encisera,
que si conservas molt tanta ironia
esquivant los galáns d' eixa manera,
ta bellesa perdrás de día en dia,
y sent avuy mimada ab gran fatlera,
al fi potser t' haurás quedat per tía.

PEPET SIMPÁTICH.

UN FET NOTABLE

¿No saben lo que passa?—¿Qué?—preguntarán vostés.—¿No se celebra l' Exposició? ¿Ha caygut en Sagasta?

—¡Cal! no senyors; si aquestas noticias arribessin á ser certas, no 'ls causarian tanta impresió com la que vaig á darlos.

Ans de tot dech advertirlos que 's preparin pera rebre la *fausta nueva*, y 'ls ho previnch aixís perque ja es sabut que una bona ó mala noticia donada sense com va ni com costa pot produhir conseqüencias fatals.

Allá vá. Una de las monas del Parch ha parit un mico tan mono com los seus pares.

Al saberho per casualitat l' altre día, quan me disposava á visitar las obras de la Exposició, vaig anar á veure aquella familia, suposant que la partera encara estaria al llit ab la criatura; ¡pero cal ja la vaig trobar llevada y ni siquiera portava la gorra ó estrenya-caps de malalta.

Jo no sè com lo Sr. Rius y Tauler, que tant se desviu per la nostra pubilla, no va manar á un dels metjes de la Arcaldia que imposés á la senyora mona la obligació de guardar llit hasta trobarse més forta. Fins me van assegurar, ¡causa pena 'l dirho! qu' en lo moment del desembrás no va assistir-la cap llevadora.

Sort de las altrás monas que 's van portar com á bonas vehinas no desamparant-la un sol instant, ó sinó potser hauriam tingut de deplorar una desgracia.

Davant de la habitació destinada á aquella familia hi havia un grupo de personas que ab la boca oberta estavan contemplant á la partera, al seu marit y al seu fill lligitim. Aquest no s' apartava del pit de sa mare mentres qu' ella anava y venia de un costat al altre com si volgués ensenyar á tothom lo fruyt de las sèvas entranyas.

Las demostracions de carinyo de la mona envers son fill eran fetas ab un entussiasme que aventajava totas las escenas parecudas que jo he presenciat. No n vulguin més de petons y abressadas; alló era una carinyosa manifestació del amor maternal.

Lo jefe de la familia, que es un mono esquat, alt y gros com un gastador, té 'l tipo serio y 'l posat reflexiu; pero se li coneix qu' está satisfet de la seva obra.

Una cosa 'm va estranyar, ó sigui que la mona trobantse encare en la convalecencia del part, s' atipés del modo que ho feya de patatas cruas; ¡pero qué 's pensan! ni 'l regidor de més carpanta menjant arrós l' hauria guanyada.

No responch de la veritat de la afirmació; pero 'm va assegurar una de las donas del grupo, que aquellas patatas, á la mona li feyan lo mateix efecte que 'l bacallá ab such que menjan las parteras per aumentar la llet.

Mentres tan cada una de aquellas donas hi deya la seva.

—¡Ay Senyor!—exclamava una—vés quí ho diria que aquestas monas tinguin tan enteniment. Mirin, mirin com li fa petons.

—¿D' aixó s' extranya?—va contestar un' altra; —ja 's veu que vosté no sap que nosaltres *parvanim* del mico.

—¡Verge santíssima! ¡quín disbarat! calli, calli, no digui aquestas cosas.

—Sí, senyora, sí, vaya si es veritat; aquest día m' ho va explicar l' home de casa. N' hi ha moltes de cosas estranyas; ó sinó vegi aixó de la *alactrassitat* que deyan qu' era art de bruixeria y ara fins á las iglesias ne posan qu' tenen de fer una gran festa.

Aixis per aquest istil anavan conversant las donas y jo vaig sortir del Parch verdaderament eternit per las escenas que acabava de presenciar.

Interiorment no podia menos de reconeixre que aquella mona tenia una gran noblesa de sentiments.

No se 'n burlin, nó, que parlo de serio y estich disposat á probarho.

Llegeixin los periódichs locals y cada día veuran que ha sigut trobada una criatura abandonada

en tal part ó en tal altra, donantse molts cassos de verdaders infanticidis.

En cambi, vegin si may han sentit á dir que cap mona haja abandonat á un fill seu, y aixó que, segons diuen alguns que 's titulan sabis, aquells animals (aixís los anomenan los pocas penas), no tenen desarrollat lo sentiment de la dignitat.

Luego entrant en un altre ordre de reflexions, se 'm va acudir la següent idea:

Ja que 'l cas que 'ls hi explicat es lo primer que ha tingut efecte en lo Parch, puig tothom assegura que 'l mico nascut es l' únich fill que hi ha hagut entre aquellas familias, se presenta una bona ocasió al Sr. Rius y Tauler pera organitzar una festa y colocar la primera pedra de un monument que podria representar lo matrimoni fent brasset, rematant ab lo fill mico, en posició adecuada á la seva especie.

D' aquest modo s rendiria un tribut d' admiració á aquells individuos que tant bè han complert lo precepte *crescite et multiplicamini*, logrant aixís conservar la seva preciosa rassa en aquell lloch d' esbarjo.

Y si m' hagués de creure á mí 'l Sr. Alcalde, lo monument podria inaugurarse lo mateix día que s' obrís la Exposició Universal, ab lo qual no dupto aumentaria la afluencia de forasters á Barcelona desitjosos d' admirar una obra *tant mona* que seria la primera que en lo seu género s' hauria fet en aquest mon de monas.

PEPET VILANOVI.

LAS CIRERAS (*Dibuixos de J. Cuchy*)

(*Acabament*)

S' acosta 'l patje al juheu y li diu:

—Ismael, ¿voldríau ferme 'l favor de portar aquest plech al oficial de la guardia del castell, que jo tinch molta feyna y no puch anarhi?

—Ab molt gust.

—Pues anéu. Dèu os ho pagarà.

Lo juheu arribá á la porta del castell y entregá

l' paper al oficial: aquest s' enterà de son contingut y veient que l' ordre deya vint latigassos al portador, propinà 'ls vint latigassos al pobre

Ismael, que 'ls aguanta sense sapiguer còm ni perquè.

—Bueno,—va dir després lo juheu, com á bon juheu qu' era—¿per quin concepte me l' heu donada aquesta pallissa?

—Miréu, per aquest,—va respondre l' oficial ensenyantli l' ordre.

—¡Ah! ¿sí? ¡Vaya un tunante n' hi ha del tal patje! Vaig á queixarme al rey.

Y en efecte, fent y dihent se fica á palacio. Lo rey estava d' humor, com sempre.

—¡Senyor! —va somicar Ismael, tirantse als peus del monarca.—Coneixéu aquest document?

—¡Sí!

—¡Pues gracias á ell, m' han desbaratat tota la espina dorsal.

Y li explicá 'l fet de pè á pá.

Al rey li va fer tanta gracia l' historia, que no solzament perdoná al patje, sinó que, á fi de que tothom quedés content, va dir al juheu:

Ismael, lo vostre treball mereix una recompensa. ¿Vos agradaria ser noble?

—¡Ja ho crech!

—Pues desde ara ja ho sou: jo 'us faig marqués.

—¿Marqués de qué?

—De la Pallissa.

SOBRE 'L CARNAVAL.

OPINIONS, PENSAMENTS Y TONTERÍAS.

—Que diguin lo que vulguin: los que 'ns disfressém, encara tenim admiradors.

Un del «Niu Guerrer».

—No hi ha en lo món res tan bárbaro com aixó que 'n diuhen la Rúa.

Un que li van treure un ull ab un confit.

—¡Qu' era felís aquells días de Carnestoltas! Gracias á la careta, vaig poguerme passejar impunement per tota la Rambla, sense que 'l sastre, ni 'l sabater, ni 'l barretayre 'm diguessin res.

Un «fabricant» d'inglesos.

—Aixó del Carnestoltas s' acaba. D' ensá que va morir l' espartenyer del Born, cada any me fa més fástich.

Un teixidór.

—¡Quin poch gust! ¡quina miseria! ¡quina falta d' inventiva! Nosaltres, nosaltres si que 'n sabíam de debó...

Un ex-soci del «Gavilán».

—Bueno: resúmen d' aquest Carnaval. La Sofia, la Filomena, la Matilde, la Adela, la Pepeta: total cinch. ¡Cinch conquistas! Ara vè lo més peliagut: conquistarlas ha sigut fácil; pero... ¿cóm ho farè per desempallegarme'n?

Un Tenorio.

—Per més que 'm trencó 'l cap, no puch atinarhi... ¡M' agradaría sapiguer qui era aquella disfressa que al mitj de la Rambla va dirme animal!...

Un que ho es bastant.

—¡Si 'l mèu marit arribès á averiguar tot lo que hi fet durant aquest Carnestoltas!...

Una senyora alegre.

—¡Y que vaig riure, Mare de Dèu! Duya un cove al cap, un altre al davant y un altre al darrera, á tall de polissón. Ab la má dreta empuñava un parayguas sense tela y ab l' esquerra una pastanaga... ¡Tothom, tothom me mirava!

Un infelís.

—¡Ay, palco del Liceo! Tota la vida me 'n recordarè...

Una infelissa.

—¡Ah! Lo qu' es l' any que vè no 'm tromparán pas. May més m' hi disfresso d' astrólech. ¡Semblava que tothom tenia dret per atropellarme!

Un jovenet.

—Per mí no hi ha vetllas més felissas que las dels días de Carnaval. Anavam al café ab lo papá y la mamá á las quatre de la tarde; 'ns apoderavam d' una taula bèn centrica y no 'ns movíam fins á la una, quarts de dugas... ¡No 'n venian pocas de máscaras á donarme bromas!

Una cursi.

—Encare 'm dura 'l reuma que vaig agafar l' últim dilluns... ¡Déixis de tres horas mortals d' estarse aplastada sobre la barana d' un balcó, á la intemperie, mirant la ditxosa rúa!...

Un' altra.

—Mientras las costúms admetin lo Carnaval, lo Carnaval tindrà 'l dret de riure's de las costúms.

Un filósoph.

—Lo que á mí m' agradaría es tenir lo que hi deixat de guanyar aquestos días.

Un d' un kiosko de la Rambla.

—¡Lo Carnestoltas es mort!

Un observador.

—Lo Carnestoltas no morirá... may siga sinó pèl gust de poguerlo enterrar.

MATÍAS BONAFÉ.

LA QUARESMA DEL POETASTRE.

Contemplant los astres — en las nits serenas mirant las estrellas — del blau firmament me passan las horas — me fugen las penas y en mon cor sols sento — ventura y content.

Les muses m' inspiran — m' inspiran les fades y la nit la passo — fent trobas d' amor veyent com las ratas — corrent espantadas als peus de mon catre — se 'n van ab temor.

Pero ¡ay! tanta ditxa — ni una hora sols dura y prompte d' escriure — me trobo cansat perque en mon pit sento — la horrible tortura que sol produhirme — la debilitat.

Y ara qu' es quaresma — lector, jo dejuno, y encar que no ho siga — també ho faig tot l' any, puig no tinch un quarto — ni un xavo moruno que 'm tregui la pena — l' angunia y l' afany

Y encar que batallo — per poger distreure la fam que m' acosa — de día y de nit no puch, fins que anantmen — en mon catre á jeure fent badalls de gana — me quedo adormit

J. LAMBERT.

PRINCIPAL.

DE MADRIT Á BARCELONA.

Sense necessitat de viatjes, ni de afluixar la mosca á la taquilla de l' estació del carril, sens més que alsar y baixar alguns telons, veyém Madrid y veyém Barcelona, sinó totalment, en part, y, ja que nó tals com son, tals com necessitan que siguin aixís en Perillán Buxó, autor de la lletra, com en Chueca y en Valverde, compositors de la música.

Una revista no es un treball sério, sinó un entreteniment, qual éxit está basat, tan com ab la lletra y la música, ab l' aparato escenogrífich, ab los trajos y fins ab l' humor del públich que acut á véurela.

Las mútuas antipatias entre Madrid y Barcelona forman lo nús de l' obra. Lo Sr. Perillán Buxó surt á defensarnos: Dèu li pagui la caritat.

Un senyor, que figura Madrid, se mostra sumament obsequiós ab una dama que representa la Pubilla, y contra 'l parer dels seus fills que parlan mal de Barcelona, no de conciencia propia, sinó per lo que sempre n' han sentit contar, se decideix á visitarnos, á véurens de prop, á venir á coneixe'ns.

Trasladat á la ciutat dels comptes, li ensenyém la Plassa Real, ahont sinó soldats y ninyeras, s' hi véu un senyor molt gros, de la talla y del pés

de alguns dels actuals regidors, qual senyor baixa precisament de ca'n Justin: desfilan després unas nenas vestidas ab elegancia que representan las Ramblas y 'ls principals carrers, y se senten los acorts de un violí tocat per mans de un rich capitalista, amant de la música y de las fatxadadas.

Passém després á Sant Felip Neri, ahont presenciém los adelantos qu' en l' estudi del idioma francés fan los municipals y trabém coneixement ab un personatge patillut, que al poch rato desapareix, per assistir á un dels molts ápats, que ab qualsevol pretext solen donarse en l' *Hôtel de ville*, ó sigui 'l millor *Hôtel* de Barcelona.

La vista de la casa gran iluminada, davant de una compacta multitud, als resplandors de las bengalas y als acorts de una banda, tanca avuy la revista, que 'l día del estreno tenia una qua, en forma de apoteóssis, una mica massa pobra per sostenir la comparació ab moltes altres qu' hem vist en la mateixa escena del *Principal* y en altres teatros de inferior categoría.

La producció, imaginada, com hem dit, pel senyor Perillán Buxó es més animada en sa primera meytat qu' en la darrera. L' escena dels ígorrots, la visita al ministeri de la Governació, y 'ls discursos que fan desde sos respectius retratos alguns personatjes polítichs molt coneguts, produheixen bon efecte y excitán l' hilaritat.

Pero en quan som á Barcelona no 'ns hi sabém trobar. Resulta aquella una Barcelona molt convencional: hi ha per part del autor molt bona voluntat y un gran desitj de complaure'ns; pero 'l sabó que 'ns dona tal vegada resulta desmesurat.

Aixís y tot l' obra está escrita ab lleugeresa de mà, en versos fàcils y en un llenguatge correcte y esmaltat de xistes y de bonas ocurrencias.

La música de Chueca y Valverde recorda per sa estructura la de la *Gran via* y la de *Cádiz*. Abunda en motius que á un li sembla haverlos sentit ja alguna altra vegada; pero están desenvolllats ab animació y travessura, entran fàcilment en l' orella, s' hi troban bè y allí 's quedan.

No tardarém á sentirlos per tot arréu. La majoria dels pianos de la ciutat y de fora 'ls repetiran, fins que tothom digui:—Prou, ¡per caritat!

Entre las pessas que més van agradar s' hi conta la sinfonía, un bonich valz, un bulliciós pasa-calle, un *couplet* y la jota dels municipals. Ja hi ha prou salsa per fer agradable 'l plat.

Las decoracions regulars. En la de la Plassa Real varem creure notarhi algunas faltas de perspectiva. La de la Plassa de Sant Jaume produheix millor efecte.

Los trajos vistosos.

La Alverá está feta una matronassa y 'ls carrers y establiments que desfilan sont molt capritxosos.

Resumint: l' obra ha sigut bè rebuda, y 'ls autors foren cridats á las taulas lo día del estreno.

LICEO.

Casi arribo tart per ocupar-me de las últimas funciones.

D' entre las quals sobressortiren los beneficis del infatigable Goula, de la notable Borelli y de la simpática Frandín, los tres puntals de la casa, en aquesta última temporada.

Lo mestre Goula, apart de la sorpresa de que més tart parlaré com es degut, nos doná á co-

neixe quatre pessas de *Struansée* de Meyerbeer, que son quatre joyas musicals. La orquesta las interpretá de una manera acabadíssima.

La ovació que vá tributar lo públich al eminent mestre es merescuda y pot considerarla com una manifestació carinyosa de las arreladas simpatias que disfruta entre 'ls filarmóniehs.

Y de regalos ne vá rebre, per omplir una casa.

LO TENOR VINYAS.

Aquesta es la sorpresa de que 'ls parlava.

Un tenor de facultats es avuy una troballa. Quan ne surt un de nou que valgui la pena, es qüestió de marcar lo día ab pedra blanca.

Vinyas, ahir desconegut, es avuy una esperança legitima, y será demá una celebritat. Lo públich del Liceo vá votar unánimement en aquest sentit la nit del dijous de la senmana pasada, confirmantse 'l mateix judici, en segona votació, la nit del diumenje.

Lo nou tenor té no sols la primera materia, una veu pura, pastosa, bè timbrada y susceptible d' expressar tots los primors musicals, sinó que poseheix ademés una rara intuició artística y una manera exquisita de frassejar. En alguns moments, prescindint del apocament que imposa la presencia de un públich tan sever com lo del Liceo, més que un novici semblava un mestre.

¡Y fá no més que quinze mesos qu' estudia!

Vinyas es fill de Moyá, vá venir á Barcelona á casa de uns seus oncles que tenen botiga de cerer—crech que al carrer dels Archs—y al ferli notar que tenia una fortuna á la garganta, va deixar l' ofici, per l' estudi. Ell sí que pot dir que ne hi ha més cera que la que crema.

Lo mestre Tintorer, fill, i' está instruhint, orgullós y ab justicia de contar un deixeble de condicions tant aventatjadas, y 'l mestre Goula va posarlo en situació de sortir á cantar, per comensar la carrera ab una part tan difícil y compromesa com la del *Lohengrin*.

Aixó es posarse á fer versos comensant per los *Sonets*.

Pero l' atreviment, aquesta vegada s' ha vist coronat per l' éxit més complert, més entussiasta y al mateix temps més espontáneo.

Ara no falta sinó que á las *Vinyas* que tan permeten no s' hi fiqui la filoxera del engrehiment, ni 'l *mildew* del descuyt, y dintre de poch temps donarán una marca de Champany, que podrá córrer ab crédito creixent per tots los teatros d' Europa.

Durant la temporada de Quaresma funcionarà en lo Liceo la Companyia Tomba.

Si porta 'l personal femení que acostuma, no 's prepara mala Quaresma.

No tot ha de ser menjar de magre.

ROMEA.

Continua representantse ab éxit l' última tragedia de Guimerá, titulada: *Mar y Cel*.

S' ha posat en estudi, pera ser representat, no la senmana entrant, sinó la próxima següent lo drama del Sr. Roca y Roca; *Mal pare!* haventse encarregat lo Sr. Bonaplata, del paper de protagonista.

EN LOS DEMÉS TEATROS.

Res de nou.

Unicament en lo de *Novedats* está preparantse l' estreno de un nou drama d' espectacle degut al autor de *La portera de la fábrica*.

Se titula *El heredero de Belvedere*, està bassat en l'acció de una novela italiana y 's presentarà, segons hi sentit dir, ab decoracions pintadas expressament pèl Sr. Soler y Rovirosa.

Tal es lo moviment teatral de una semana, en que las disfressas y 'ls balls s' emportan y arrastran á la gran majoria del públich.

N. N. N

A UNA PAGESA.

Oh tu pageseta,
la del rostre bell,
ab galtes de rosa,
y de front de nèu.

Vestint tant senzilla,
já 's coneix que creus,
que 'n ostentas galas,
que l' or no adquireix.

T' alzas ab l' aubada;
prens lo cistellet;
besantne tos rissos
matinal oreig.

Del jovent del poble,
somsris de tots tens;
sens que ningú rebi
de tú cap desdeny.

A casa 't rodejan,
la loca y pollets;
que tú á tots estimas,
igual que fills teus.

Ets tú de la plana,
lo tany de més preu;
la flor més hermosa,
que en tot temps floreix.

Gojosa y felissa,
que vius, ho diu bè,
lo somris angélich,
que en tos llabis tens.

Son molts que t' admiran
jo més que tots ells;
dels molts que ab tú pensan,
jo soch 'l que més.

Fins perdo 'l sossego,
si estich gaire temps
que no logri véure't,
y peno si 't veig.

Lo que per mí passa,
no ho sè francament;
no sè si somnio,
ó dormo despert.

Ab goig ó frisansa,
tinch deliri etern,
y vagi allà hont vulgui,
en lloch estich bè.

Quan no 't veig, jo 't busco;
may sè dirte res;
pero tú en ma pensa,
hi estás constantment.

Fins crech que t' estima,
febrós lo cor mèu;
escolta pagesa
¿tens gayres diners?

J. CASAS PALLEROL.

LLIBRES.

LA GENT DEL ANY VUIT.—*Drama en tres actes y en vers per Mossen Jaume Collell.*—Aquesta

obra, escrita, quan lo seu autor no vestia encara sotana, manteu y barret de teula, dificilment podrém véurela en escena, ja que la tradició de Calderón, Lope de Vega, Tirso de Molina y altres capellans y frares que cultivavan lo teatro, ha quedat fatalment interrompuda. Un capellá que avuy fes representar comedias hasta sería mal mirat pels seus superiors.

L' obra del Sr. Collell, débil de trama, es notable sobre tot per la robustés de la versificació y per un sabor catalá molt pronunciat, que campeja en totas sas escenas. L' acció queda reduhida á un epissodi de la guerra del francés. Té escás interés; pero la forma literaria es molt notable.

BOSQUEROLAS.—Poesias per *Jaume Novellas de Molins.*—Es bastant dificil donar parer concret sobre una colecció de poesias quan n'hi ha de tots los géneros, y 'l mérit de totas ellas no es igual ni molt menos.

Lo Sr. Novellas revela facilitat en lo maneig de la rima y demostra bonas disposicions pèl cultiu de la poesia.

No tenim lo gust de coneixe'l si bè creyém qu' es jove. Si á la facilitat que revela hi reunís major originalitat, menos afany de imitar á altres poetas, tal vegada escriuria menos; pero de fixo lo qu' escrivés acusaria una personalitat que avuy per avuy no sabém descobrir encare en l' aplech de sos ensaigs.

Los poetas que gosan de alguna reputació, son bons per ser llegits y estudiats; pero guardis tot jove de imitarlos, perque totas las imitacions resultan sempre desventajosas.

FERNANDA, novela de A. Dumas.—L' editor Sr. Tasso, empenyat en ferse pobre, per complaure als amichs dels llibres bons y baratos, acaba de donar á l' estampa una edició de *Fernanda*, una de las més hermosas novelas de Dumas pare, en un elegant volúm de més de 300 planas de lletra compacta y excelent paper que 's vén per tot Espanya al preu de una pesseta.

L' obra com altras del mateix autor y de la propia Biblioteca, ha sigut esmeradament traduhida per D. Lluís Calvo... un senyor que podrá dir que traduhint s' ha tornat Calvo.

EL AGUA en relación con las enfermedades infecciosas y medios para desinfectarla, por el Dr. D. FELIPE MARGARIT. Es una obra de gran utilitat, no sols pèls facultatius, sinò també per las familias y que respón als últims progressos realisats per la microbiología.

Per major claretat é inteligencia del lector, vá ilustrada ab alguns grabats intercalats en lo text.

DICCIONARI GEOGRÁFICH-HISTÓRICH CATALÁ, anotat per J. Reig y Vilardell.—Hem rebut lo quadern 2.º de aquesta publicació que comprén desde l' article *Albons* á *Ampurias*.

Entre 'ls articles més extensos s' hi contan los següents: *Alcober, Abella, Alfar, Alfará, Alfarrás, Alforja, Alós, Alps, Altafulla, Amer, Amposta, y Ampurias.*

MUSEO DE LA JUVENTUD.—Aquesta publicació de la Casa Vda. de Joan Trilla, á jutjar per los quaderns 17 y 18, continua sostenintse á bona altura, tan pèl text, com pèls hermosos grabats que la ilustran.

RATA SABIA.

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

—¡Qu' es distret lo senyor!... ¡Ara se 'n va sense recordarse del sombrero!... ¡Bah! Quan sigui al carrer, ja l' avisará algú... ¡Qui no tè memoria ha de tenir camas!...

HISTORIA D' UN TAROT.

Dèu los guard' á tots vostés:
jo sò un *tarot*, ¡ay Senyor!
sortit del aparador,
flamant, de ca 'n Sellarés.

Respallat, lluhent, pulit,
d' última moda, elegant,
vaig fletxar al poch instant
d' exposarme, á cert *mosquit*.

La nit següent vá estrenarme
y 'm dugué, com á recreo,
en direcció del Liceo
per fè 'l maco y ensenyarme.

Aquella nit feyan ball
de máscaras; ja ho sabia:
¡Poden contar si n' hi havia
dels meus Rambla amunt y avall!

Jo, ocupant, es clar, de dret
una *posició elevada*,
no 'm girava cap vegada
ni mirava á aquell, ni aquet.

Sempre tiesso y arrapat
al cap del amo, gosava
y fins orgullós estava
de ser *barret*, la vritat.

Al Liceo (ara vé 'l bó)
com los deya v'am' anar
y al entrá 'm varen clavar
un tanto que... ¡ja 'ls dich jo!

Ensorrat fin á mitj cap
del amo me 'n veyá un *bull*:
no hi *filava* de cap ull
y l' amo... no ho sè... ¿quí sab?

Ab gran pressá y molt trasbals
varen cambiarme de puesto
y vaig quedar, per supuesto,
altre cop *barret* dels alts.

(Aixó encare es fullaraca.)
Un cop dins, com si tal cosa,
v'an deixarm', per no fer nosa,
sol, damunt d' una butaca

Distret y sabentme gréu,
molt gréu de trobarme allí,
vé una disfressa, ¡ay de mí!
y s' assenta sobre mèu.

A consecuencia del pes
vá cruixirme tot lo cos,
vaig perdre 'ls sentits y... *adiós!*
no 'm recordo de res més...

De ma historia 'l fil ó corda
tè un paréntesis extens
ab molts fets de duptes plens...
vull dir jo, que no 'm recorda.

Lo que sè, que al cap d' uns quants
mesos que alló 'm vá passar,
en poder me vaig trobar
d' un que feya *jochs de mans*.

Vaig passar días y días
esclau d' aquell home estrany
y, per paga, al cap d' un any
apa! á las escombrarias!

Del carro del escombriaire
vá agafarme un home y *nyach!*
vá ficarme dintre un sach...
aquell home era un drapaire.

No tindria poch ni gayre
treball si hagués d' expressarme
com y quan varen portarme
á la fira de Belcaire.

Passant la mar de tropells
allá terra, tot malmés,
vá comprarme cert pagés
dedicantme á espantá aucells.

Mofantse del temps primer
per ma *posició elevada*,
mon fat m' ha dat per estada...
l' alta cima d' un paller.

Pero ¡qui m' ha vist y 'm véu!
¡oy que no semblo 'l mateix?
¡N' he passat tantas'... ¡un feix!...
cadescú al món tè una créu.

Donchs, ara, avants d' aná al sot
ó antes d' aná á tapá un cau...
¡tinguin compassió, si 'ls plau,
d' aquest infelís *tarot!*

PEPET DEL CARRIL.

Ha passat Carnestoltas.

Y s' ha inaugurat la Quaresma com cada any:
la majoria dels barcelonins han anat al camp á
enterrarlo, mentres l' infima minoria han cele-
brat una tétrica professó composta de cucurullas
ab cráneos y altres objectes de la indumentaria
terrorífica.

De aquesta manifestació religiosa 'n diuen:
La professó de la Bona mort.

Los que han sortit y tornan cap al tart animats
y alegres forman ab ella lo més viu contrast.

Els á la sèva manera celebran també una pro-
fessó.

La professó de la bona vida.

No n' hi ha prou ab la Torre Condal, ab la qual
podrém elevarnos 200 metros sobre 'l nivell del
mar.

La tendencia á elevarse será—segons sembla—
la nota característica de la próxima Exposició
universal.

Aixís al menos ho dona á compendre l' idea d'
instalar en los jardins de la Ciutadela un globo
cautiu per l' istil del que va figurar en l' Exposi-
ció de París de 1878.

Lo globo cautiu pot donar lloch al desenllás de
la comedia exposicionista.

Supósense que la cosa surt desigual: que no 's
realisan los beneficis que de l' Exposició s' espe-
ran; que Barcelona 's queixa y renega dels que
tan sense consideració l' han embolicada, y acaba
per demanarlos comptes seriament.

En aquest cas lo ciudadá benemérit, fugint de
compromisos, se ficará dintre del globo, un mu-
nicipal tallará la corda, y als poch moments l'
haurém perdut de vista.

—Adeu Barcelona, que 't quedas sense quartos.
Barcelona en massa:

—Adiós: dongui expressions á Mr. Arbán.

LA RUA.

Copia exacta d' un balcó, farsit de gent com il faut.

Balcó cubert d' elegancia y obsequiat ab abundancia.

Lo día del benefiç del mestre Goula va debutar lo tenor Vinyas cantant dos actes de la òpera *Lohengrin*.

La funciò va terminar ab l' ùltim acte de la *Carmen*, en lo qual hi va pendre part lo tenor Dereims.

¡Vinyas y Rehims!
¡Y encare dirán que la viticultura está molt atropellada!

Una noticia.

Entré 'ls objectes que vindrán á l' Exposició de Barcelona, procedents de las quadras reals de Madrit, s' hi conta la rica carrossa d' ébano anomenada de D.ª Juana la loca.

Si en efecte, com molts creuen, l' Exposició de Barcelona resulta una *locura*, á Barcelona sempre li quedarà un consol.

Lo consol de anar al hospici en aqueixa carrossa.

Diurne de Carnestoltes, al dirigir-se á casa seva situada en lo carrer dels Tallers un capellá beneficiat de Betlém, després de haver

pres part en la funciò religiosa celebrada en aqueixa iglesia, trobá la porta del pis oberta.

Hi entrá ab estranyesa y al arribar al menjador veié 'l cadáver de la seva majordona banyat en sa propia sanch y terriblement degollada.

Aquest fet ha consternat á Barcelona.

Carro de gent distingida, ab nassos de tota mida.

Lo mòvil del crim ha sigut evidentment lo robo; y per cert que 'l valor de lo robat no arriba á cent duros.

Media la circumstancia de que 'l pis de sota estava per llogar, lo mateix que 'l del costat, y aixó explica que no se sentís cap ramor que pogués cridar l' atenció dels vehins.

Alguns d' aquests vegeren lo mateix dematí á la desgraciada majordona que havia sortit de la casa y se n' hi havia tornat. De manera que 's calcula que durant la seva ausencia lo lladre ó 'ls lladres penetrarian en lo pis.

Pero ¿qui podrian ser aquestos?
En la víctima no s' hi

observan senyals de violència: morí sense tornar's hi.

Lo primer que s'ocorre es preguntar: ¿Cóm se comprén que 's degolli á una infelís, per efectuar un roba sense importància? ¿Es que la víctima coneixia als lladres y podia delatarlos?

En aquest cas la policia podria adquirir una bona pista, per procedir al descobriment de aquest crim tan misteriós.

¡Llástima qu'entre la gent de Iglesia no hi haja en aquesta ocasió la mateixa solidaritat, que quan lo crim del carrer de Moncada va establirse entre las societats de crédito!

Si tots los capellans reunissen una suma per recompensar al que logrès descobrir al culpable, tal vegada no quedaria impune l'horrendo assassinat de la majordona del carrer de Tallers.

Durant l'últim Carnestoltas va recórrer alguns carrers la comparsa del *Niu Guerrer*.

Es l'únich espectacle que, sortintse de lo vulgar, va veures á Barcelona.

Ab tot y que las cosas de guerrero, han passat de moda y ja no fan guerrero.

Madrid ha publicat ja lo seu cens de població.

Las principals ciutats d'Espanya han fet lo mateix.

Per lo que respecta á Barcelona, aquesta es l'hora que no 'ns ha dit ningú quants som y quants deixém de ser.

Y aixó que, segons los constructors del gran Hotel internacional, aquesta es la terra clàssica de l'activitat.

Cuidado que aquest assumpto urgeix.

A lo menos m'urgeix á mí que desitjava córrer á la próxima exposició universal ab un càlcul aritmètic estadístic molt pelut.

Un càlcul basat en lo següent:

Saber quants péls de las patillas del Alcalde tocan á cada barceloní, ó quants barcelonins corresponen per cada pèl de las patillas del alcalde.

Una cita de un treball notable del Sr. Rahola, relatiu al caràcter catalá y al caràcter castellá, publicat en l'últim número de la Revista *«La España regional.»*

Se tracta de las ventatjas que ha tingut sempre la gent de Castella, sobre la de Catalunya, en punt á la llabia.

Un escriptor antich, lo cavaller Cristófol Despuig, en sos *«Col-loquis de la insigne ciutat de Tortosa»* diu sobre aquest particular:

«Grans paraulistes sou, y per só dien molts que de Castella no es bó sinó les cosas mudes.

»¿Qué son les cosas mudes?

»Son cavalls, bous, multons, que á la veritat estas averías ventatjas porten á las nostres.»

¡Cuydado qu'en temps del bon Despuig, encare no s'havia inventat lo sistema parlamentari!

Diu un telégrama:

«Varios oradors sagrats han condemnat l'hipnotisme.»

Que 'm dispensin los oradors sagrats, al meu entendre no saben lo que 's pescan.

Si son verdaders enemichs del hipnotisme, no havian de condemnarlo, per alló del proverbí:

—Fruyta vedada, doblement desitjada.

Peró ells, enemichs del hipnotisme!... No m'ho farán creure.

La monja de Vigo ¿qu'era sinó una pobra criatura hipnotisada per un frare?...

Y la fe cega tan recomanada com una de las primeras virtuts ¿es altra cosa, per ventura, que una especie d'hipnotisme espiritual, que tanca 'ls ulls á la rahò, imposant la més cega obediencia?

Desengányinse 'ls enemichs de la ciencia moderna: si arribès á suprimirse l'hipnotisme, haurian de mudar de ofici.

A Madrid s'ha donat un ball en lo palau dels Duchs de Fernán Núñez.

Tots los joves vestían frac vermell y calsa curta.

Aquest trajo tèn més filosofia de lo que sembla á primera vista.

La vermellor del frach es produhida pèl rubor.

Hasta 'ls frachs se ruborisan al veure las pantorrillas esprimatxadas del jovent del día.

Una *gacetilla* de un periódich local:

«El comisionado de Colombia en la Exposición de Barcelona, se apellida Cuervo.»

¿Corb?

A la colecció zoológica.

La prosperitat de Barcelona pintada ab un sol dato:

«Ascendeix actualment á 130 lo número de ingeniers industrials que 's troban sense colocació.»

Nada: ingeniarse, que per aixó son ingeniers.

L'altre día van ser detinguts dos individuos que per entrar gratis á un ball, se havian fingit agents de l'autoritat.

Quan se fingían agents de l'autoritat senyal que no tenían un quarto.

¡Ay senyor! En lo ball del món, lo més trist es tenir que ballarla magre.

¡Tot degenera!

En unas excavacions efectuadas en lo poble de Constantí van ser descubertas unas imatjes antiquíssimas de sants, las quals serán trasladadas á un Museo.

En altre temps s'hauria aixecat una iglesia ó bé una ermita en lo lloch mateix ahont s'ha efectuat lo descobriment, y allí s'obrirían miracles per tots los gustos.

L'arqueología mata la fé.

Los municipals van apoderarse l'altre día de un francés que ab ajuda de una baranilla untada ab pega treya 'ls quartos de las caixetas de la iglesia de Sant Agustí.

Com que 'ls robos sagrats se repeteixen qu'es una delicia, será precís que D. Jaume prengui un determini.

¿Hi hauria algun inconvenient en crear un cos especial de mossos de la Esquadra, destinat á la guardia y custodia de las iglesias?

Los badalonins tractan de construhir una plassa de toros.

No 'ls alabo 'l gust.

Créguinme 'ls badalonins. Val més tirá 'l bou, que corre toros.

LA VIDA AL DESERT.

Pif-paf, árabe arrogant,
mès fiero que 'l botavant.

Koka, abissinia formal,
d' un aspecte molt com cal.

Pif-paf sola á Koka troba
y tot decidit la roba.

Aixó, lector, ja ho veus qu'es:
Pif-paf catorze anys després.

Un pensament graciós que recullo de un periódich titulat *D. Quijote*:

«La dona propia vé á ser, poch mès, poch menos, lo mateix que un duro. Mirada per un costat es *cara*; y mirada per l' altra, es *creu*.

¡Lo qu' es lo reclam industrial en los Estats Units!

Va morir un célebre rellotjer anomenat Smithson.

Pochs días després de la seva defunció, tots los

sèus parents, rellotjers al igual que 'l difunt, unian en lo rétol, al seu nom propi lo nom de Smithson.

L' un feya constar qu' era fill de Smithson: l' altre, germá de Smithson; l' altre nebot, l' altre oncle, l' altre cusí.

Fins que un tal Jhon Blair, que no tenia ab lo difunt lo mès remot parentiu, va posarhi lo següent:

« Rellotjeria de Jhon Blair, admirador de Smithson. »

Una conversa cullida al vol en la Rambla:

- ¿Ahont vius?
—Carrer de Bilbao, número 62, quint pis.
—¡Apreta! ¿Hi ha ascensor al menos?
—Nó; pero hi ha entressuelo.

Las bodas d' or del papa ha donat lloch á que molts casats, que fa cinquanta anys que portan la créu, se dediquin á celebrarlas.

Pero lo més bonich es que un xitxaretlo qu' encara tè pèl muixí ha anunciat que las celebrarí la senmana próxima.

—Tú... las bodas d' or? li preguntava un amich. ¿Pero quants anys tens, infelís?

—Deixat d' anys: jo celebren las bodas d' or, perque la senmana entrant me caso ab una xicota que tè cent mil duros de dot.

CANTARELLAS.

Estich ja molt cansat, nena,
de fer l' òs per ton carrer,
que 'm mira la gent que passa,
pensant que soch mitj ximplet.

CANDOR SALOMÉ.

De tots los días del mes
sols n' hi ha dos del méu agrado:
lo dia hu quan los cobro,
y 'l dia dos quan los gasto.

D. MONT.

Lo motiu que ab tu no 'm caso
es perque t' estimo, Aurora:
ni 't vull tenir per criada,
ni 't vul! tenir per senyora.

P. TALLADAS.

Als que 'us festéjan, ninetas,
no 'ls donguéu ni un sol petó;
penséu que músich pagat
casi bè may fa bon só.

S. UST.

Encar que no 'm vulguis creure,
te faig saber, bella nina,
que tos ulls m' agradan tan...
com á tu las esbarginias.

PALLARINGAS.

D' enredaderas hermosas
diu que tens las casa plena;
ara ja atino perqué
á tot Dèu enredas, nena.

B. TRIPAS.

Al trenta hú de desembre
l' any vell á lo Temps li deya:
—Busquis un altre fadrí,
perque jo 'm declaro en huelga.

MATA-MORTS.

Lo Sr. Arnau y 'l Sr. Xuriguera van á fer una visita á un personantje important.

Al arribar á l' antessala, lo criat los pregunta:
—¿Quí diré que 'l demana?
Lo Sr. Xuriguera respón:
—Digui que hi ha en Xuriguera y l' Arnau... ó vice-versa, rectifica, al notar qu' ell se posava al davant.

Lo criat desde la porta:

—Hi ha 'l Sr. Arnau y 'l senyor Vice-versa.

Un empleat que 'l día de Cendra vá anarlo á enterrar agafá una borratxera tan tremenda, que l' endemá al presentarse á la oficina, encare li durava. ¡Efectes del alcohol alemany!

Lo seu superior al veure'l li crida, plé de indignació:

—¿Cóm s' atreveix á presentarse d' aquet modo?

Lo borratxo fent tentinas:

—Es que ahir vaig anar á missa... y á missa vaig sentir un sermó... ¡Oh! Un sermó mol xo-cant...

—Y que tè que veure 'l sermó, ab lo mona que tregina.

—Ja veurá... deixim explicar... Lo capellá desde la trona deya que l' home es pols.. tornava á dir que l' home es pols... que l' home es pols y no 'l podían treure de aquí. . Y com que la pols molesta, jo que sí, me 'n vaig á Pedralbes á regarme.

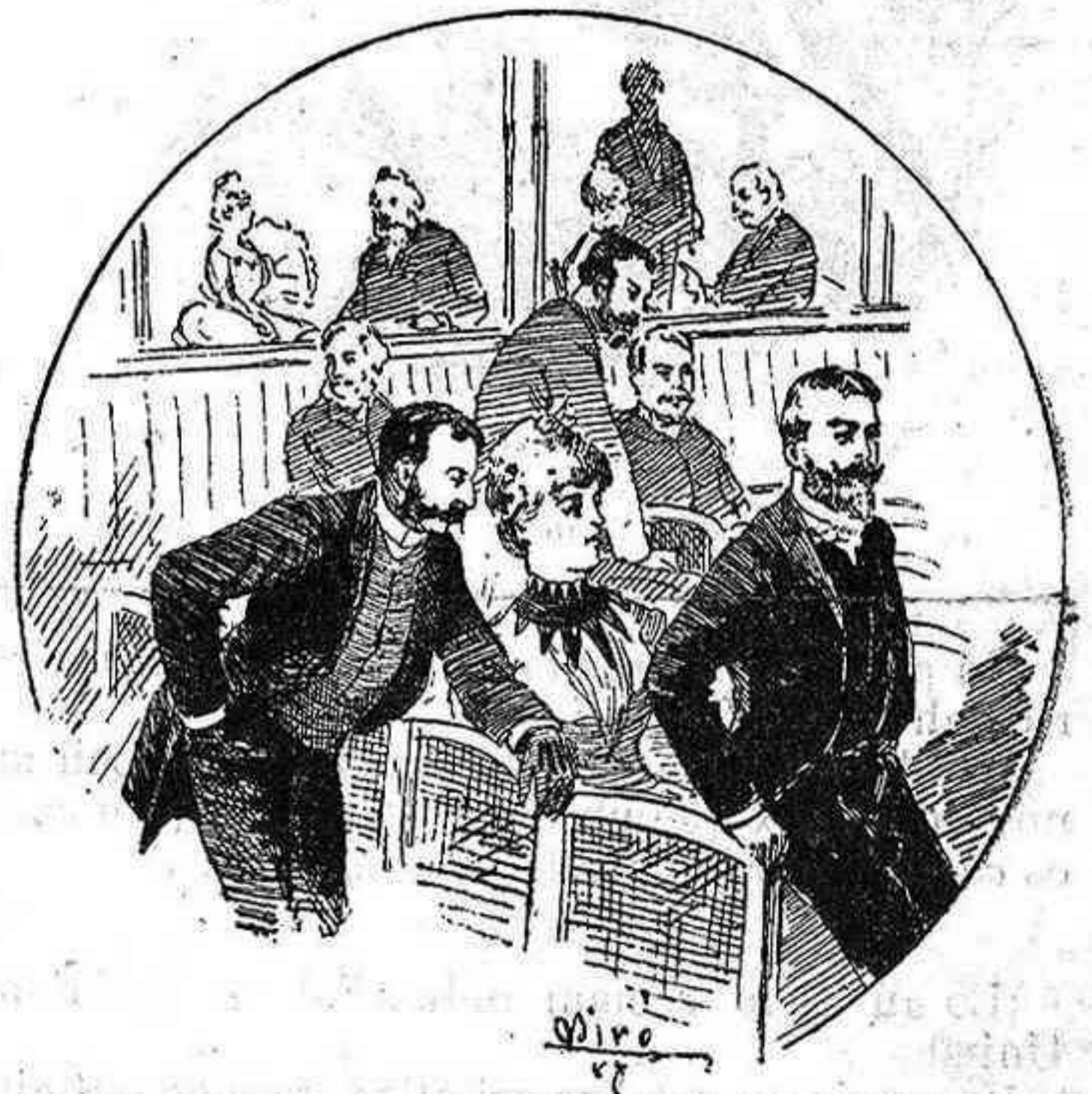

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Ca-ma.
2. Id. 2.ª —To-ca-do.

(Continua á la página 112.)

EN UN BALL DE MÁSCARAS.

—¿Cóm va disfressada aquella?
¡Quina cosa més estranyal!
Drapots, pellingos, pedassos....
—Va disfressada de Espanya.

RAMBLA DEL MITJ, 20.

LLIBRERIA ESPANYOLA

ANNUNCIIS

BARCELONA TAL CUAL ES

POR UN MADRILEÑO
D. JUAN VALERO DE TORNOS
(De ninguna Academia)

Forma un tomo en 4.º de 236 páginas y vale Ptas. 3.

HERBERT SPENCER

LOS PRIMEROS PRINCIPIOS

TRADUCCIÓN DE
JOSÉ ANDRÉS IRUESTE
2.ª edición.

Un tomo en 4.º de 486 páginas, Ptas. 6, en tela, Ptas. 7'50.

Biblioteca Amarilla

EL CHISME

HISTORIA DE UN LUNAR

Un tomo en 8.º con una cubierta en colores, Ptas. 1.

EL

AÑO PASADO

Letras y artes en Barcelona

POR J. YXART

Ptas. 2.

¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA BASADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

POR

MANUEL ANGELON

Con una preciosa cubierta al cromo

Un tomo en 8.º con láminas, Ptas. 3.

ESPINAS DE UNA FLOR...

SEGUNDA PARTE DE ¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA INSPIRADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO, POR

MANUEL ANGELÓN

Con una preciosa cubierta al cromo

Un tomo en 8.º con láminas, Ptas. 3.

ALGO

COLECCIÓN DE POESÍAS POR

JOAQUIN M.ª BARTRINA

Ilustradas por J. L. Pellicer

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Nits de Lluna

APLECH DE POESÍAS CATALANAS

DE

FREDERICH SOLER (PITARRA)

Ab un prólech de V. Almirall y dibuixos de J. L. Pellicer.—Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

Poesías festivas y satíricas

DE

VICENS GARCÍA

RECTOR DE VALLFOGONA

Ab dibuixos de J. Pellicer Monseny.—Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

BARCELONA EN LA MANO

GUÍA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES

POR **JOSÉ ROCA Y ROCA**

Ilustrada con multitud de grabados foto-tipográficos y cinco planos.

Un magnífico tomo en 16.º encuadernado en percalina, Ptas. 3'50.

LA MONEDA

EL PESO

Y LAS MEDIDAS DE TODOS LOS PAÍSES DEL MUNDO

Y SU EQUIVALENCIA

con los sistemas que actualmente rigen en España.

Un tomo 8.º encuadernado, Ptas. 3.

LA SIMA DE IGUZQUIZA

POR

ALEJANDRO SAVVA

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

FERNANDA

POR

ALEJANDRO DUMAS

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

JOSÉ ECHEGARAY

EL HIJO DE HIERRO

Y

EL HIJO DE CARNE

DRAMA

EN TRES ACTOS Y EN PROSA

Ptas. 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá a volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

L' ENTERRO.

¡Lo Carnestoltas ja es mort!
Bebém en memoria seva,
bailém un rato, y després....
«séale la tierra leva!».

3. ENDAVINALLA.—*La forma.*
4. ANAGRAMA.—*Mortas-Mostras-Martos.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La pena de mort.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Castellolí.*
7. CONVERSA.—*Anita-Raspeta-A casa.*
8. GEROGLÍFICH.—*Per jardins, Barcelona.*

XARADAS.

I.

(Dedicada á S. UST. amich estimat... de casa seva).

Senyor Ust; per la contesta
que fa poch m' has dedicat
hi decidit d' un plegat
remétret avuy aquesta.

Dius que molta total tens,
per aquestos mals trastots,
total perque vint durots
vas lograr pels teus intents.

Extranyo que un literato,
com tú, de marca major,
vaji encare quart favor
de tan mal vist aparato.

Un altre cas va passar
á ma tercera-quart Marta
quan á prima-inversa-quarta
anava per confessar.

Caminava ab lentitut
per no dos-terça de ofech,
topá ab un y .. ¡quetetrecht!
se fa l' ull dret de vellut.

Me quatre-tres-dos en gran
si d' ells sento bonas veus;
home, tú mateix ja veus
que no hi ha cap anunciant.

En fi, ja veus que rahò
tinch de retxassar tal cosa.

*Au revoir; mana y disposa
del teu segur servidò.*

J. STARANSA.

II.

Lo Noy de Tres-dos un día
ab una hu-dos passéjava,
y sens tres ni só insultava
á en Total y la María.

GERONI DE LA BORDETA.

ANAGRAMA.

¡Quín génit tè la María
més horrible .. més fatal!
fins ducto... ¡vés qui ho diríal
de que un total la total.

F. RIBAS S.

MUDANSA.

FACTURA.

D. Total Tot de Manresa déu á Francisco Espí, lo se-
güent:

Per una carretada de tot.	189 Ptas.
Per un tot de seda.	84 »
Per 10 kilos de total pèls talers inglesos. . .	100 »

Total. . . . . 373 Ptas.

que farà efectivas sobre plassa de Barcelona, als 30 días
de haver rebut la mercancia.—Tarrassa 1.º febrer 1888.

TLARIG.

TRENCA-CLOSCAS.

ANITA VES A RUSIA!

Formar ab aquestas lletras lo nom de tres pobles de
la provincia de Barcelona..

R. CASTELLÁ.

TRIANGUL.

Sustituhir los pichs ab lletras que llegidas horisontal
y verticalment donguin los següents resultats: Primera:
nom d' home.—Segona: nom de dona.—Tercera: feyna
de marinos.—Quarta: nom de dona.—Quinta: nota mu-
sical.—Sexta: vocal.

NOY CABO.

INTRÍNGULIS.

Formar un nom que anantli trayent una lletra del
darrera dongui los següents resultats: Primera: nom d'
un marqués.—Segona: historiador célebre.—Tercera:
nom d' home.—Quarta: nom de dona.—Quinta: id., id
—Sexta: á Barcelona n' hi ha.—Séptima: part del cos
humá.—Octava: consonant.

MUSIQUETAS.

GEROGLÍFICH.

×
AL AI
II
III
a
AI AI
II
a

J. CODOL.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.